

Perfect Pitch

ปิดดีล (รัก) ฉบับยักษ์สี่นสูง

ผู้เขียน ม่านสายหมอก

Perfect Pitch – ปิดดีล (รัก) ฉบับยัยสั้นสูง

เขียน

มานสายหมอก

บรรณาธิการและพิสูจน์อักษร

Lapix

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรย

จิมมีชูคู่ละสามหมื่นห้าปึกลงบนโคลน... ศักดิ์ศรีฉันนะเหรอ?
ช่างมันเถอะ ขออย่าให้ท่านจับน้องฉันก็พอ!

แนะนำเรื่อง

จะเกิดอะไรขึ้น! เมื่อ 'พีช พิชชาภา' พี่อาร์ตตัวแม่สายแพ่ชั้นที่
ทั้งชีวิตรู้จักแต่รันเวย์และแบรנדเนม ต้องแบกสั้นเข็มราคาเกือบ
ครึ่งแสนลุยโคลนเพื่อไปปิดดีลซื้อที่ดินไร่ส้ม

งานนี้ไม่ง่าย... เพราะนอกจากจะต้องรบกับ 'พ่อเลี้ยงพายุ'
พ่อเลี้ยงหมีป่าหน้าดุที่ขยันไล่เธออย่างกับหมูกับหมา เธอยังต้อง
เอาชีวิตรอดจาก 'เจ้าห่านน้ำขมิ้น' ที่จ้องจะจับน้องเลี้ยงมทองของ
เธอทุกวินาที

ดีลนี้ไม่ได้มีแค่ที่ดินเป็นเดิมพัน แต่มันรวมไปถึงศักดิ์ศรี...
และหัวใจที่ซึกจะเริ่มสั่นคลอนเพราะความดู (แต่ดันหล่อ) ของ
เจ้าของไร่เข้าแล้วสิ!

บทที่ 1 สันเข้่มสามหมื่นห้า ปะทะ มาเฟียปีกขาว

(จิมมีชูคู่ละสามหมื่นห้า... จิมมีชูคู่ละสามหมื่นห้า)

นั่นคือเสียงสะท้อนที่ดังก้องอยู่ในหัวของพีช พิชชาภา

ขณะที่รองเท้าสันเข้่มสีครีมลูกรักกำลังปักลงบนโคลน
เหม็นเขียว ช้ำรอย ก้าวแล้วก้าวเล่า

เธอไม่ได้ยากลึงมาราธอนในไร้ส้มบ้า ๆ นี่เลยสักนิด แต่
ถ้าเธอหยุดวิ่ง... ไ้เปิดสี่ขาไซซ์ยักษ์หน้าตาตุตันที่กำลังกางปีกไล่
กวดอยู่ข้างหลัง คงได้จับน้องที่เพ็งทาครีมกันแดดราคาหลักพัน
ของเธอหลุดไปแน่ ๆ

"ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยที ไ้เปิดผีนี่มันจะกินฉันแล้ว" พี
ชกรีดล้นพร้อมกับสับขาหนีสุดชีวิต

แดดช่วงสายของเชียงใหม่ร้อนเปรี้ยวทะลุทะลวงจนรอง
พื้นเคาน์เตอร์แบรนต์ที่โบกมาอย่างดีเริ่มละลาย เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ
ผุดขึ้นตามกรอบหน้า แต่พีชไม่มีเวลามาซับหน้า มือเรียวที่ประดับ
ด้วยเล็บเจลสีแดงสดจิกแพมเอกสาร ‘สัญญาซื้อขายที่ดิน’ แน่น
เธอเหวี่ยงมันไปมาในอากาศหวังจะไล่เจ้าสิ่งมีชีวิตอันตราย
ตรงหน้า แต่เจ้าสัตว์ปีกหน้าตาตุร้ายกลับร้องขู่ฟอและเร่งสปีด

ตามมาติด ๆ

เธอรู้ตัวดีว่าแต่งตัวผิดที่ผิดทางขั้นสุด ชุดเดรสสีแดงสดตัดกับสูทแพนช์ตัวสั้นที่เธอใส่มันช่างโดดเด่นสะดุดตา ท่ามกลางดงต้นส้มสีเขียวขจีสุดลูกหูลูกตา แต่สำหรับพีช พิชชาภา 'First Impression' คืออาวุธสำคัญที่สุดในการเจรจาธุรกิจ แต่ใครจะไปรู้ล่ะว่าลูกค้าคนแรกที่ยื่นมือต้อนรับเธอถึงหน้าไร่ จะเป็นไอ้เปิดผีหน้าตาหาเรื่องตัวนี้

พีชเตรียมจะหันไปป้วนโย้มการค้า เพื่อมีคนงานแถวนั้นผ่าน มาเห็นและยื่นมือเข้ามาช่วย แต่ยังไม่ทันได้ขยับปาก สันจิมมีชูคู่ ละสามหมื่นห้าก็เกิดอาการรับสภาพพื้นที่ไม่ไหว

แก๊กรีก!

(ฉิบหายแล้ว!)

ร่างของพีชเสียหลักพุ่งทะยานไปข้างหน้าตามแรงโน้มถ่วง ภาพสุดท้ายที่เธอเห็นคือท่อนขาแกร่งในกางเกงยีนเปื้อนฝุ่นของใครบางคน ก่อนที่ใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางชั้นดีจะจุ่มลงไปใ้ในแอ่งน้ำขัง... ไม่สิ มันไม่ใช่แค่น้ำ

แผละ!

ความรู้สึกอุนวาบและหยุนเหนียวปะทะเข้ากับผิวหน้า

กลิ่นสบางทีขึ้นจมูกจนพีชอยากจะร้องไห้

(แม่จำ... โคลนนี้มันอ่อน ๆ แถมกลิ่นมันยัง... ชีว่ว! นี่มันชีว่ว
ชัด ๆ!)

เธอยังไม่ทันได้ยันตัวลุก เสียงทุ้มต่ำห้วนจืดก็ดังชัดจิ้งหะ
ในความเป็นความตาย

"นั่นห่าน"

พีชเงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบาก ร่างสูงใหญ่ในเสื้อเชิ้ต
ลายสก๊อตพับแขนและกางเกงยีนลุย ๆ เขายืนกอดดอกฟิงตันส้มอยู่
เขามองเธอด้วยสายตาสมเพชเวทนาจ่อนจะขยับตัวเข้ามาขวาง
เพียงแค่เขาส่งเสียง "ชีว" เบา ๆ ห่านนักฆ่าตัวนั้นก็สะบัดกันเดิน
หนีไปหน้าตาเฉย

ชายหนุ่มตรงหน้าลดแขนที่กอดดอกลง ร่างกายกำยำและผิว
คร่ำมแดดของเขาดูกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ผิดกับ
เธอที่ดูเหมือนตัวตลก เขามองเดรสสีแดงสดที่ตอนนี้กลายเป็นสีทุ
โทนด้วยแววตาอ่านไม่ออก ไม่คิดแม้แต่จะยื่นมือมาช่วยดึงเธอขึ้น
จากบ่อโคลน ทำเพียงแค่แค้นเสียงหัวเราะในลำคอ

"ถ้าจะมาคลุกชีว่วเล่น วันหลังใส่รองเท้าแตะมานะคุณ...
มันดูฉลาดกว่าเยอะ"

พีชสุดหายใจเข้าลึก พยายามรักษาสติสัมปชัญญะที่ เหลืออยู่น้อยนิด มือที่สั่นเทาค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้น โคลนสีน้ำตาล หยดติงลงจากปลายคาง ยิ่งปิดเตรสสีแดงก็ยิ่งละอะ

ถึงอย่างนั้น ในฐานะฟิอาร์เอเจนซีมือทองเธอพยายามสวม หน้ากากนักเจรจา ไม่มาตายเพราะซีวีวเด็ดขาด! แต่ความ หงุดหงิดของคน ผสมกับความอับอายทำให้เธอหลุดปากแซ่บออก ไป

"พีคะ สั่นเข้มจิมมีชูคูละสามหมื่นของหนูไม่ได้มีไว้ย้าซีวีว ค่ะ! แล้วฉันก็ไม่ได้มาเล่น ฉันมาคุยธุรกิจกับพ่อเลี้ยงพายู"

ชายหนุ่มหน้าคมเข้มตรงหน้าเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง สายตา ของเขากวาดมองเธอตั้งแต่เส้นผมที่ชี้ฟูไปจนถึงสั้นรองเท้าที่หักคา โคลน

"ธุรกิจ?" เขาแค้นหัวเราะอีกครั้ง คราวนี้เสียงดังกว่าเดิม แววดาเต็มไปด้วยความดูแคลนอย่างปิดไม่มิด

"สภาพเหมือนหอมบัตกท่อแบบนี้ ใครเขาจะอยากคุยด้วย"

พีชกำแพ้มสัญญาที่เปื้อนโคลนในมือแน่น รอยยิ้มเยาะ หย่นบนใบหน้าคร้ามแดดของชายตรงหน้า มันช่างคล้ายคลึงกับ รอยยิ้มของใครบางคนที่เธอเพิ่งเจอมาเมื่อไม่กี่วันก่อน

รอยยิ้มเยาะเย้ย... แวดตาที่มองว่าเธอเป็นผู้แพ้

(ฉันจะไม่ยอมแพ้ไอ้พ่อเลี้ยงหน้าหนวดนี้ได้เด็ดขาด... ฉันเพิ่ง
เสียทุกอย่างให้ยัยมิลค์ไป ฉันจะไม่ยอมเสียงานนี้ไปอีก!)

ภายในความคิด ภาพความอับอาย ณ กลางไร่ส้ม ค่อย ๆ
ถูกแทนที่ด้วยเรื่องราวเมื่อสามวันก่อน... ภาพความอับอายในห้อง
ประชุมกระจกใสที่กรุงเทพฯ วันที่ทุกอย่างในชีวิตของตัวแม่สาย
แพฯ อย่างเธอ

พังทลายลงไม่เป็นท่า

บทที่ 2 แบรรด์เนมก็กันกระสุน (การเมือง) ไม่ได้

รอยยิ้มเยาะเย้ยบนใบหน้าคร้ามแดดของชายตรงหน้า
ค่อย ๆ ซ้อนทับกับรอยยิ้มหวานหยดย้อยของใครบางคน...
รอยยิ้มที่เคลือบไปด้วยลิปกลอสสีพีชและยาพิษ

กลิ่นฉี่วัวจางหายไป ถูกแทนที่ด้วยกลิ่นกาแพคั่วเข้มข้นผสม
กับน้ำหอมโฌมาโลน อากาศที่ร้อนอบอ้าวรอบ ๆ ตัว กลายเป็น
ความรู้สึกของแอร์ระดับสิบแปดองศาเซลเซียสที่เย็นเฉียบจนบาด
ผิว

สามวันก่อนหน้านี้ ณ ห้องประชุมกระจกใสของออฟฟิศเอ
เจนซีพีอาร์เกรดเอ ย่านสาทร

พีชยืนนิ่งค้ำอยู่หน้าจอโปรเจกเตอร์ เล็บเจลสีแดงสดที่
เพิ่งทำมาใหม่จิกแน่นเข้ากับพอยเตอร์เลเซอร์ในมือจนเกือบลื่น
หายใจ ดวงตากลมโตเบิกกว้างมองสไลด์นำเสนอแคมเปญล่าสุดที่
เพิ่งจบลง ท่ามกลางเสียงปรบมือชื่นชมจากลูกค้าและทีมบริหาร

ปัญหาเดียวก็คือ... คนที่ยืนฟรีเซนต์อยู่หน้าห้องและกำลัง
ก้มหัวรับความดีความชอบทั้งหมดนั้น ไม่ใช่เธอ แต่เป็น ‘มิลค์’
เพื่อนร่วมทีมที่ยืนฉีกยิ้มหวานอยู่ข้าง ๆ

(เดี๋ยวนะ... นั่นมัน 'Core Idea' ที่ฉันอดหลับอดนอนคิดมาทั้งสัปดาห์ แล้วเพิ่งเล่าให้หล่อนฟังตอนกินกาแฟเมื่อเช้าไม่ใช่หรือไง นังงูพิษ!)

เสียงกรีดร้องในหัวของพีชดังก้อง แต่ในโลกความเป็นจริง เธอทำได้เพียงยืนตัวแข็งทื่อ

ทันทีที่ลูกค้าเดินออกจากห้องประชุม มิลค์ก็รีบหันขวับมาหาพีช ซึ่งเปิดฉากละครบทโศกก่อนที่พีชจะได้อำปากดำ ดวงตาที่ตัดขนตามาอย่างองงามของมิลค์มีน้ำตารื้นขึ้นมาอย่างสังเกตเห็นได้

"พีช... มิลค์ขอโทษจริง ๆ นะ" มิลค์เอื้อมมือมาจับแขนพีช เขย่าเบา ๆ เสียงอ่อนหวานสั่นเครือ

"เมื่อกี้ตอนบอสเจสจี้ถามเรื่องคอนเซปต์ มิลค์ตื่นเต้นมาก หัวมันตื้อไปหมด เลยตกใจหลุดปากเอาไอเดียที่พีชเกริ่น ๆ ไว้ตอนเข้าไปพรีเซนต์เฉยเลย... พีชไม่โกรธมิลค์ใช่ไหม?"

พีชมองมือที่เกาะแขนตัวเองสลับกับใบหน้าใสเชื่อนั้น

(หลุดปากพรีเซนต์ไปสิบห้าสไลด์ พร้อมสโลแกนครบเซตเนี่ยนะ เรียกว่าหลุดปากเหอ หล่อนเตรียมไฟล์สไลด์มาเองด้วยซ้ำ)

เธออำปากเตรียมจะแฉความต่อแหลระดับรางวัลออสการ์ แต่เสียงเคาะปากกากับโต๊ะกระจกก็ดังชัดขึ้นเสียก่อน

ก๊อก ๆ

‘พีเจส’ บอสสาวสวยเนียบในชุดสูทแบรนด์เนมสีดำสนิท ริมฝีปากที่ทาลิปสติกสีแดงสดตัวชัดเจนเป็นเส้นตรง เธอปรายตามองพีชและมิลค์สลับกันด้วยสายตาที่อ่านทะลุทุกอย่าง แต่กลับเลือกที่จะเมินเฉยต่อความถูกต้อง

"พีไม่สนหรอกนะว่าใครเป็นคนต้นคิด" เสียงของพีเจสเฉียบขาดและเย็นชาพอ ๆ กับแอร์ในห้อง

"แต่คนพีรีเซนต์คือมิลค์ และที่สำคัญ... ลูกค้าก็ซื้อไอเดียที่มิลค์พูดไปแล้ว มิลค์... เธอรับโปรเจกต์นี้ไปดูแลต่อได้เลย"

พีชหน้าชาเหมือนโดนตบกลางสี่แยกสาทร

(นี่แหละนะ ทุนนิยม! ความพยายามบ้าบออะไรไม่มีความหมายเลย ถ้าคุณแค่เสนอหน้าไปพีรีเซนต์ตัดหน้าคนอื่นได้เร็วกว่า)

ราวกับความช่วยยังไม่สนใจ หลังจบการประชุม พีเจสเรียกพีชเข้าไปพบส่วนตัวในห้องทำงานส่วนตัว แฟ้มเอกสารสีน้ำตาลหนาเตอะถูกโยนดัง ‘ปึก’ ลงบนโต๊ะตรงหน้าเธอ

"ผลงานไตรมาสนี้ของเธอดิ่งลงเหวมากนะพีช ลูกค้าหลุดไปตั้งสองเจ้า" พีเจสเอนหลังพิงเก้าอี้หนัง กอดอกมองลูกน้องที่

เคยเป็นมือวางอันดับหนึ่ง

"พีจะให้โอกาสสุดท้ายเพื่อกู้ชื่อเสียงของเธอ... แฟ้มบโน้ต๊ะคือโครงการซื้อที่ดินไร่สัมปสุธาที่เชียงใหม่ เราพยายามเจรจามาครึ่งปีแล้วแต่พ่อเลี้ยงเจ้าของที่หัวแข็งมาก ไม่ยอมเซ็นขายสักที"

พีเจสโน้มตัวไปข้างหน้า จ้องตาพีชเขม็ง

"พีไม่สนนะพีชว่าเธอจะใช้วิธีไหน จะไปไหว้ ไปกราบ หรือไปกวาดขี้วัวให้เขา... แต่ถ้าสิ้นเดือนนี้พีไม่ได้ลายเซ็นพ่อเลี้ยงพายุเธอก็เตรียมเก็บของออกจากออฟฟิศพีได้เลย Get ไหมคะ?"

คำว่า 'กวาดขี้วัว' และ 'เก็บของออก' ดังก้องสะท้อนไปมา

แคว่ก!

เสียงตืนตุ้กแกบนซองเอกสารที่ถูกกระชากเปิดออก ดึงภาพแอร์เย็นเฉียบและตึกกระจกให้แตกกระจาย กลับคืนสู่ความเป็นจริงในปัจจุบัน... แดดเปรี้ยง กลิ่นโคลน และผู้ชายหน้าหนวดที่ยืนแค้นหัวเราะอยู่ตรงหน้า

พีชกะพริบตาถี่ ๆ ไล่ความทรงจำอันขมขื่นนั้นทิ้งไป ความแค้นจากสาทรถูกสูบฉีดเปลี่ยนเป็นเชื้อเพลิงชั้นดีในใจ

เธอก็มองสภาพเดรสสีแดงเปื้อนโคลนของตัวเอง แล้วเงย

หน้ามอง ‘พ่อเลี้ยงพายุ’ ชายที่กุมชะตาชีวิตและหน้าที่การงาน
ของเธอเอาไว้

(ฉันจะไม่มีวันยอมแพ้อีกแล้ว... ฉันเพิ่งเสียทุกอย่างให้ยัย
มิลค์ไป ฉันจะไม่ยอมแพ้ไอ้พ่อเลี้ยงหน้าโจรนี้อีกเด็ดขาด)

พีชยึดตัวขึ้นตรงสุดความสูง แม้โคลนจะยังหยดติงลงจาก
ปลายคางและสันรองเท้าจะหกไปข้างหนึ่ง แต่แววตาของเธอแข็ง
กร้าว ดุดัน และพร้อมปะทะ มือบางที่สั้นเล็กน้อยยื่นแฟ้มสัญญา
ชื่อชายที่ดินที่ขอบเปื้อนโคลนไปตรงหน้าชายหนุ่ม

"ฉันคือตัวแทนจากบริษัทที่กรุงเทพฯ" พีชขีดหน้าขึ้น ปั่น
ยิ้มการค้าที่เป๊ะที่สุดเท่าที่สภาพเย็น ๆ จะอำนวย

"และฉันจะไม่กลับไป จนกว่าจะได้ลายเซ็นของคุณบน
กระดาษแผ่นนี้"

พายุมองแฟ้มเปื้อนโคลนสลับกับดวงตาตื้อรั้นของหญิงสาว
รอยยิ้มเยาะมุมปากของเขากลิ้งลงกว่าเดิม ก่อนที่เขาจะเอ่ย
ประโยคที่ทำให้หน้ากากฟิอาร์ของพีชแทบจะร่วงกรวยกราว

"อยากได้ลายเซ็นฉันนั่นหรือ?" น้ำเสียงทุ้มต่ำเจือความทำ
ทายเป็นชัดเจน

"ได้สิ... แต่คุณต้องมาเป็นคนงานฉันนะ"

บทที่ 3 พ่อเลี้ยงหมีป่า หรือจะสู้ฟิอาร์ปากกรรไกร

"อยากได้ลายเซ็นฉันจังหรือ? ได้สิ... แต่คุณต้องมาเป็น
คนงานฉันนะ"

รอยยิ้มการค้าที่พีชปั้นแต่งไว้ค้างเติ่งอยู่บนใบหน้า มุมปาก
ที่พยายามยกขึ้นค่อย ๆ ตกลงมาที่ละมิลลิเมตร สมอของฟิอาร์
เอเจนซีมือทองที่เคยประมวลผลกลยุทธ์การตลาดได้เร็วกว่า
คอมพิวเตอร์ กำลังรันระบบหาความหมายของคำว่า 'คนงาน'
อย่างหนักหน่วง

มันเป็นศัพท์สแลงในวงการเกษตรที่แปลว่า 'หุ้นส่วนพิเศษ'
หรือไม่? หรือเขาหมายถึงตำแหน่งที่ปรึกษากิตติมศักดิ์?

พีชกะพริบตาพริบ ๆ โคลนที่เกาะจนแห้งกรังบนขนตา
ปลอมเบอร์หนาสุดร่วงเฉาะลงมาเหมะอยู่บนแก้ม

(คนงาน? เขาหมายถึงคนงานที่ต้องตื่นตีสี่มาล้างหน้า ใส่
รองเท้าบูตย่ำขี้หมู ให้วัวกินนะหรือ? นี่มันยุค 5G แล้วนะเว้ย
ไม่ใช่ยุคทาสในเรือนเบี้ย ผู้ชายคนนี้ประสาทกลับไปแล้วหรือไง)

ชายหนุ่มหน้าคมเข้มตรงหน้าไม่ได้มีที่ท่าล้อเล่น เขายืน
กอดอกมองท่าทางเออร์รับประทานของเธอด้วยความบันเทิงใจ

อย่างปิดไม่มิด

พีชสุดท้ายใจลึก ดึงสติสัมปชัญญะที่กระเจิดกระเจิงกลับ
เข้าร่าง เธอสรุปเอาเองว่าเขาคงแค่เล่นแฉ่เพื่อโก่งราคาที่ดิน เป็น
เทคนิคเจรจาต่อรองแบบฉบับโลกคอลที่เธอเคยอ่านเจอในหนังสือ
จิตวิทยา

"พอเลี้ยงคะ" พีชปรับน้ำเสียงให้กลับมาเป็นมืออาชีพที่สุด
แม้สภาพจะเหมือนคนเพิ่งรบกับควายป่ามากก็ตาม

"พีชเข้าใจนะคะว่าคุณอาจจะอยากได้ข้อเสนอที่ดีกว่านี้
หรืออยากทดสอบความตั้งใจของเรา แต่ถ้าเรามองในมุมของ ROI
หรือผลตอบแทนจากการลงทุน โปรเจกต์นี้จะสร้างมูลค่าให้ชุมชน
ได้อีกมหาศาลเลยนะคะ ทั้งการจ้างงาน โครงสร้างพื้นฐาน..."

"พอเลยคุณ" พายุส่งเสียงหัวนจัด ตัดบทคำพูดสวยหรูนั้น
อย่างไร้เยื่อใย

"เก็บคำศัพท์หรู ๆ ของคุณไปฟรีเซนต์ให้ว้าวทำยไรฟังเถอะ
ตัวเลขในกระดาษของคุณนะ มันเอามากินแทนข้าวไม่ได้หรอก"

คำตอบขวานผ่าซากนั้นทำให้พีชสะอึก เครื่องมือที่เธอใช้
ทำมาหากินมาตลอดชีวิต... ทักษะการฟรีเซนต์ที่ทำให้ลูกค้าไฮ
เอนด์ยอมควักเงินล้าน... กลับใช้กับผู้ชายคนนี้ได้ผลแม้แต่ชนิด

เดียว

พายุก้าวเข้ามาหาเธอหนึ่งก้าว ร่างสูงใหญ่ที่เต็มไปด้วยมัด
กล้ามเนื้อบดบังแสงอาทิตย์จนมืด เงาของเขาทาบทับลงบนร่าง
ของพีช สร้างความกดดันจนเธอต้องเปลอกก้าวถอยหลัง แต่ก็ติด
ตรงที่สิ้นร่องเท้าอีกข้างยังจมโคลนอยู่

สายตาคมกริบของเขากวาดมองเตรสสี่แดงเปื้อนโคลน
ก่อนจะหยุดลงที่สิ้นร่องเท้าจิมมีชูคุละสามหมื่นห้าที่หักวิน

"ผมเกลียดพวกนายทุน" พายุพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
แฝงความดุดันชัดเจน

"พวกที่คิดว่าเงินพาดหัวใครก็ได้ คิดว่าแค่ใส่สูทพกแฟ้มมา
ยืนยิ้มหวาน ๆ แล้วชาวบ้านจะต้องยอมก้มหัวให้... ผมเห็นสภาพ
คุณ ผมก็รู้แล้วว่าคุณมันเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ ผมพนันได้เลยว่าคน
อย่างคุณ ทนความลำบากในไร่ส้มได้ไม่เกินสามวันหรอก เปลอ ๆ
พรุ่งนี้เข้าก็ร้องให้ขี้มูกโป่งเก็บกระเป๋ากลับกรุงเทพฯ แล้ว"

พีชกัดริมฝีปากแน่นจนได้รสฝาดของเลือด

(ไอ้พ่อเลี้ยงหน้าหนวดนี่มันกินหินดินทรายเป็นอาหารเช้า
หรือไงวะ คุยยากคุยเย็น! ต่ำกราดไม่วัหน้าแถมยังมาตุฎกกันอีก
แต่อย่ามาทำคนอย่างพิชชาภานะ)

ทางเลือกในหัวของพีชตอนนี้มีแค่สองทาง

หนึ่ง... หันหลังกลับ สลัดโคลนพวกนี้ทิ้ง แล้วเดินกลับไป
เก็บของออกจากออฟฟิศ ยอมแพ้ให้ยักษ์มิลค์หัวเราะเยาะไปตลอด
ชีวิต

หรือสอง... ยอมลดตัวเป็นคนงานคลุกฝุ่นชั่วคราว เพื่อเอา
ลายเซ็นนี้ไปพาดหน้าบอสเจสและยักษ์มิลค์ให้หายหลัง

สัญญาตัญญาณนักสู้ที่ถูกหล่อหลอมมาตั้งแต่เด็ก สั่งให้เธอ
เลือกข้อสอง

"ได้" พีชขีดหน้าขึ้น จ้องตากับดวงตาสีเข้มดูดันคูน้อยอย่าง
ไม่ลดละ

"ถ้าฉันยอมเป็นคนงานของคุณครบหนึ่งเดือน ตามเดดไลน์
ที่เจ้านายฉันกำหนด... ถ้าฉันทำได้คุณต้องเซ็นสัญญานี้ให้ฉัน"

พายุเล็กก็วูบขึ้นเล็กน้อย แวตตาประหลาดใจพาดผ่านเพียง
เสี้ยววินาทีก่อนจะถูกแทนที่ด้วยความเรียบเฉยตามเดิม

"หึ..." เขาแค้นหัวเราะในลำคอ

"ถ้าคุณรอดไปถึงพรุ่งนี้เข้าได้... ค่อยมากุยกั๊ก"

พูดจบ พายุก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีนด้านหลัง
หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งที่ถูกพับลวก ๆ ออกมาคลี่ มันเป็นกระดาษ

สมุดฉีกเส้นกริดธรรมดา ๆ ที่ถูกดึงออกมาแบบไม่ค่อยประณีตนัก
เขายื่นมันมาตรงหน้าเธอ

พีซรับกระดาษแผ่นนั้นมาด้วยความงุนงง

(นี่เขาเตรียมตัวแกลังฉันไว้ล่วงหน้าเลยหรอเนี่ย! ไฉนโรคจิต
เฮ้ย!)

เธอก็มองมองข้อความบนกระดาษ มันถูกเขียนด้วยลายมือ
ตวัด ๆ หยาบ ๆ ทว่าหนักแน่น หัวกระดาษเขียนตัวบรรจงขีดเส้น
ใต้สองเส้นว่า

‘กฎเหล็ก 10 ข้อสำหรับการเป็นคณงานไร่พสุธา’

พีชกวาดสายตาอ่านข้อแรก... ข้อสอง... และข้อสาม...
ดวงตากลมโตของเธอเบิกกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ริมฝีปากบางอ้าค้าง ลม
หายใจสะดุดก็กอยู่ตรงลำคอ

นี่มันไม่ใช่กฎการทำงาน...

แต่มันคือตัวเที่ยวเดียวสู่ขุมนรกชัด ๆ

บทที่ 4 กฎเหล็กสิบข้อ

พายุฤดูร้อนแน่นขึ้น แผ่นหลังกว้างพึงลำต้นสั้มอย่างสบาย อารมณ์ ขณะที่ยันต์ตาสีเข้มคมกริบกวาดมองปฏิกิริยาของผู้หญิง ตรงหน้า แอบกระตุกมูมปากเยาะเย้ยชนิด ๆ เมื่อเห็นกระดาษสมุด ฉีกในมือเล็ก ๆ นั้นสันระริกจนเกิดเสียงดังกรอบแกรบ

ดวงตากลมโตที่ติดขนตาปลอมหนาเตอะของเธอกำลังเบิก กว้างขึ้นเรื่อย ๆ ตามบรรทัดที่สายตากวาดผ่าน ริมฝีปากบางที่ เคลือบลิปสติกสีแดงสดซึ่งตอนนี้มีคราบโคลนสีน้ำตาลเปื้อนอยู่ที่ มุมปากอ้าค้างราวกับปลาขาดน้ำ

(เอาสิ... ดูซิว่าจะทนเก็บอาการได้กี่วินาที กฎข้อสามก็น่าจะทำให้ผู้หญิงเมืองกรุงแบบนี้สติแตกได้แล้วละมัง)

พายุคิดในใจ สภาพของยัยสันสูงตอนนี้ เหมือนคนเห็นบิล แจ็งบัตรเครดิตทะเลงเงินไม่มีผิด เขาเกลียดนักเชียวพวคนายทุน เมืองกรุงที่คิดว่าเอาเงินพาดแล้วจะซื้อได้ทุกอย่าง แค่เจอ สภาพแวดล้อมที่ไม่มีแอร์คอนดิชันเนอร์นิดหน่อยก็คงร้องไห้หนี กลับแทบไม่ทัน

"นี่มันข้อบังคับบ้าบออะไรกัน"

ในที่สุดความอดทนของแม่พือาร์สาวก็ขาดฝืน พืชเงยหน้า
ขึ้นมาขึงตาใส่เขา ขยำกระดาษในมือแน่นจนยับยู่ยี่

"ข้อสอง... ห้ามใส่รองเท้าส้นสูงและชุดรุ่มร่ามลงแปลง
เกษตร? ข้อสาม... ตื่นตีห้าตรงเวลา? นี่คุณบ้าไปแล้วหรือ!
กฎหมายแรงงานระบุเวลาทำงานปกติไว้ชัดเจน แกรมข้อห้า... ห้าม
ใช้เงินแก้ปัญหา นี่มันจำกัดสิทธิส่วนบุคคลชัด ๆ"

พายุมองคนหัวเสียด้วยแววตาราบเรียบ ไม่สะทกสะท้าน
กับข้อกฎหมายที่เธอพ่นออกมาเป็นชุด

"ที่นี่ไม่ใช่ตึกกระจกติดแอร์ของคุณ" เสียงทุ้มต่ำเอ่ยห้วนจัด
ตัดบททุกความชอบธรรมของเธอ

"และผมก็ไม่ใช่เจ้านายที่คุณจะเอาเอกสารสัญญาหรือ
กฎหมายبابออะไรมาอ้างได้ ถ้าข้อแม้แค่นี้ทำไม่ได้ ก็ม้วน
กระดาษนั่นทิ้งถังขยะ แล้วไสหัวกลับกรุงเทพฯ ไปซะ"

"ก๊าบ!"

ยังไม่ทันที่พืชจะได้อ้าปากเถียงต่อ เจ้าห่านตัวเดิมที่ยืนคุม
เชิงอยู่ไม่ไกลก็ส่งเสียงร้องประสานขึ้นมาดื้อ ๆ ราวกับเป็นลูกคู่รับ
ลูกส่งให้เขา พืชสะดุ้งสุดตัว ร่างบางกระโดดหลบวูบไปซ่อนอยู่
หลังต้นส้มอย่างลึบมาดพญาหงส์เมื่อครู่ไปเสียสนิท

พายุมองภาพความสับสนอลหม่านหน้าแล้วลอบถอนหายใจยาว สายหน้า รำคาญความวุ่นวายที่ไม่ได้เชิญนี้เต็มที เขามุนตัวเตรียมจะเดินกลับเข้าไป ปล่อยให้ยัยคนเมืองจัดการกับความพ่ายแพ้ของตัวเอง

"เดี๋ยวล!" เสียงแหลม ๆ ดังขึ้นจากหลังต้นส้ม

พายุชะงักเท้า หันกลับไปมอง พีชค้อย ๆ ก้าวออกมาจากหลังต้นไม้ สภาพของเธอเย็นจนแทบดูไม่ได้ เขาก็สิ้นจนสิ้นร่องเท้าจิมมีชูที่หักไปข้างหนึ่งนั่นแทบจะพุงตัวไม่อยู่ แต่สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจคือ... เธอไม่ได้ร้องไห้โวยวาย ไม่มีน้ำตาสักหยด มีเพียงฟันซี่เล็กที่ขบลงบนริมฝีปากกลางของตัวเองจนสีลิปสติกจางลง แวตาคู่สวยนั้นตั้งอึ้ง

เปล่งประกายวาววับแบบคนไม่ยอมแพ้ (ดี้อ้าน... ทั้งที่ขาสิ้นจนสิ้นร่องเท้าที่หักนั้นแทบจะพุงตัวไม่อยู่ แต่ก็ยังทำคอแข็ง สู้ไม่เข้าเรื่อง) พายุหรีตามองพฤติกรรมนั้นราวกับกำลังศึกษาแมลงประหลาดที่เขาไม่เคยพบเจอมาก่อน

"เอาปากกามา" เธอยื่นมือที่เปื้อนโคลนมาตรงหน้า

พายุล้วงมือเข้ากระเป๋าเสื้อเชิ้ต หยิบปากกาลูกกลิ้งด้ามละห้บาทส่งให้ ปลายปลอกพลาสติกมีรอยเขียวไ้ต่างหมาเฝ้าสวนทะเลจนแห้วง พีชมองมันอย่างขยะแฆง แต่ก็จำใจรับไป เธอหัน

ซ้ายหันขวาเพื่อหาที่รองเขียน แต่รอบตัวมีเพียงดินโคลนกับต้นไม้
พายุถล่มจนหายใจอึดอัด เขาหมุนตัวหันแผ่นหลังกว้างให้
เธออย่างเสียไม่ได้

"เซ็นตรงนี้"

พีชชะงักไปนิด ก่อนจะทาบกระดาษสมุดฉีกลงบนหลังเสื้อ
ลายสก๊อตของเขา แรงกดสั้น ๆ จากปลายนิ้วที่พยายามประคอง
สติผ่านเนื้อผ้า พร้อมกับกลิ่นน้ำหอมเคาน์เตอร์แบรนด์ที่ลอยมา
ปะทะจมูก... มันเป็นกลิ่นหอมหวานอมเปรี้ยวคล้ายผลไม้สดที่ซัด
กับกลิ่นขี้วัวและโคลนตมแถวนี้อย่างสิ้นเชิง เขาฉุกคิดชั่วแวบว่า
มันเป็นกลิ่นที่ดึงดูดใจแปลก ๆ... ก่อนจะรีบปิดความรู้สึกไร้สาระ
นั้นทิ้งไปอย่างรวดเร็ว

"จำไว้เลยนะคุณพ่อเลี้ยง..." เสียงลอดโทรศัพท์ดังขึ้นที่ข้างหลัง
ขณะที่เธอกัดปากกาเซ็นชื่ออีก ๆ

"สิ้นเดือนนี้ ฉันจะเอาลายเซ็นของคุณบนสัญญาที่ดินให้ได้
แล้วฉันจะใส่จิมมี่ชูคูใหม่มาเหยียบหน้าไร่คุณเลยคอยดู"

"เซ็น ๆ ไปเถอะคุณ อย่ามัวแต่ปากเก่ง เดี่ยวปากกาหมึก
หมด ผมมีด้ามเดียว" พายุตอบกลับโดยไม่หันไปมอง

แคร่ก!

เสียงฉีกกระดาษดังขึ้น พีซฉีกส่วนหางของสมุดฉีกที่เซ็นชื่อแล้วเก็บไว้เป็นหลักฐาน ก่อนจะยื่นสมุดคืนให้เขาพร้อมปากกาเยิน ๆ

"เรียบบร้อย" พีซเซ็ดหน้าขึ้น พยายามเรียกความมั่นใจระดับสิบกลับมาประดับใบหน้าเพื่อนโคลน

"แล้วบ้านพักคนงานของฉันอยู่ตรงไหนคะ หวังว่าคงจะมีห้องน้ำในตัวนะ"

พายุมองสภาพและทะเลตั้งแต่หัวจรดเท้าของเธอแล้ว ประเมินในใจ... ซีนปล่อยให้ไปอยู่ท้ายไร่ร่วมกับคนงาน มีหวังได้โดนงูกัดตายหรือทำไฟไหม้แคมป์คนงานคืนนี้แน่ ๆ เขาตัดสินใจโพล่งสิ่งที่แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่หาเหตุผลมารองรับไม่ได้เต็มร้อยออกไป

"บ้านพักคนงานเต็มหมดแล้ว คุณต้องไปนอนห้องแขกที่บ้านใหญ่... บ้านของผม"

"อะไรนะ!" ดวงตากลมโตเบิกกว้างยิ่งกว่าตอนอ่านกฎข้อแรก

"ฉันไม่นอนร่วมชายคากับ..."

"กฎข้อหก ห้ามเรียกร้องสิทธิพิเศษ" พายุแทรกขึ้นทันที

ด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด ตัดโอกาสต่อรองทุกประการ

"ผมจัดให้อยู่ตรงไหนก็ต้องอยู่... อ้อ และอีกอย่างนะ ผมแค่กลัวคุณไปทำไฟไหม้บ้านพักคนงาน อยู่ใกล้หูใกล้ตา เผื่อมีอะไรพัง ผมจะได้คิดเงินคุณถูก"

พูดจบ พายุก็หมุนตัวเดินล้วงกระบะเป่านำหน้าไปทันที ทิ้งให้พีชยืนอ้าปากค้างอยู่กลางดงต้นส้ม รับรู้ชะตากรรมว่าเธอไม่ได้แค่ต้องทำงานงก ๆ ในไร่ แต่ต้องอาศัยอยู่ใต้หลังคาเดียวกับผู้ชายที่เพิ่งประกาศตัวเป็นศัตรูกันหมาด ๆ

บทที่ 5 มารยาทห้าแสน... กับแผนใช้แรงงานหนุ่ม

รองเท้าบูตหนังของพายุเหยียบลงบนชั้นบันไดไม้สักชั้นแรกของตัวบ้าน เขาหยุดเดิน หมุนตัวกลับไปกอดอกฟิงเสาเรือนเพื่อรอชม ‘ความพินาส’ ของผู้หญิงที่เดินรั้งท้าย

เสียงล้อกระเป๋ายางพาราชุดลากไปตามพื้นกรวดลูกรังดังครี๊ด... ครี๊ด... สลับกับเสียงหอบหายใจแอสึก ๆ ฟิชกำลังเดินขากะเปลกเพราะสั้นรองเท้าที่พังไปข้างหนึ่ง มือบางที่เปื้อนคราบโคลนกำลังออกแรงลากกระเป๋าดูทางไฟเบอร์กลาสสีชมพูสะท้อนแสงใบยักษ์ขนาดยี่สิบแปดนิ้ว... ใหญ่ชนิดที่ว่าสามารถยึดลูกวัวลงไปได้ทั้งตัว

(มาเป็นคนงานหรือมาเดินแพชั่นวีคะนั้นั้น กระเป๋าใบเท่าบ้านแถมสี่แสบตาจนวัวยังต้องเบือนหน้าหนี... ดูสิว่าจะลากขึ้นบันไดบ้านยังไง) พายุคิดในใจ มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มสมเพชรอไว้ล่วงหน้า

เดรสสีแดงสดที่เคยเป๊ะปัง ตอนนี้อยู่ยับเยินและเปื้อนคราบดินโคลน แกรมพอเจออากาศอบอ้าวช่วงใกล้เที่ยง เหงื่อก็เริ่มไหลซึมจนเธอต้องยกแขนขึ้นปาดปอยผมที่ปรกหน้าออกอย่าง

ทุลักทุเล แต่ถึงสภาพจะดูไม่จี๊ดขนาดนั้น ยัยสันสูงก็ยังเซิดหน้า
กั๊ดพินลาภเจ้าภูเขาแบรนต์เนมสีชมพูนั้นมาจนถึงตีนบันไดบ้านจน
ได้

พีชชะงัก เงยหน้ามองบันไดไม้สักขัดมันที่สูงเกือบลิบชั้น
ด้วยสายตาสีน้ำตาล พายุกระดิกปลายเท้า เตรียมจะอ้าปาก
สนทนาและทวงถามความพ่ายแพ้...

แต่แล้วเสียงเครื่องยนต์การเกษตรก็ดังแทรกขึ้นมาเสียก่อน
ปรึ้นนน... เอ๊ยด!

รถไถคูโบต้าคันเล็กสีส้มเบรกดังเอี้ยดจนฝุ่นตลบอยู่ไม่ไกล
คนขับคือ 'ไอ้จ๊อน' ลูกน้องคนสนิทของพายุที่เพิ่งเสร็จจากการ
ตรวจแปลงส้ม มันชะโงกหน้ามองผู้หญิงแปลกหน้าด้วยความ
ประหลาดใจ

วินาทีนั่นเอง พายุเห็นสวิทช์บางอย่างในตัวผู้หญิงตรงหน้า
ถูกเปิดปุ่มทำงาน

จากสาวเมืองกรุงที่กำลังหอบแฮ่ก ๆ สภาพเหมือนซอมบี้
พีชยึดตัวขึ้น ปาดเหงื่ออย่างมีจริต ปับองศาใบหน้าให้ดูน่าสงสาร
ที่สุด แล้วปับเสียงหวานหยดย้อยระดับน้ำตาลเรียกพี่ส่งไปหาไอ้
ลูกน้องของเขา

"อู๋ย... พี่คะ" พี่ส่งสายตาอ่อนวอน ซ้อนตามองจ๋อนแบบที่ผู้ชายร้อยทั้งร้อยต้องใจอ่อน

"กระเป่าพี่ชนั้กหนั้ก แถมพี่ชั้กั้เก็บแก้้ด้วย... พอจะมีใครใจดีช่วยผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ยกขึ้นบันไดหน่อยได้ไหมคะ"

พายุกรอกตาขึ้นฟ้า... กฎข้อที่ห้า ห้ามใช้เงินแก้ปัญหา ยัยนี้หาช่องโหว่ได้เร็วเหลือเชื่อ เธอไม่ใช้เงิน แต่ใช้มารยาทหญิงแทน

จ๋อนเบิกตาโต รอยยิ้มกว้างฉีกไปถึงรูกู มั่นรีบดับเครื่องรถไถแล้วกระโดดลงมาอย่างกระตือรือร้นราวกับติดสปริงที่เท้า

"ปัดโท! คนงามปัดต้องออกแรงกับ เตี้ยวอ้ายจ๋อนจัดหื้อเอง"

(ไอ้ลูกน้องเวร... ที่สั่งให้ไปซ่อมท่อน้ำลอะอิดออด อ่างปวดหลังปวดเอว ที่กับผู้หญิงแต่งตัวประหลาด ไวกว่าจรวด) พายุสงบในใจ เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันมองไอ้จ๋อนที่วิ่งหน้าตั้งเข้าไปหาภูเขาสี่ชมพู

จ๋อนยกกระเป่าใบยักษ์ขึ้นพาดบ่าอย่างง่ายดายราวกับมันเป็นแค่กระสอบนุ่น พี่ส่งยิ้มหวานหยดย้อยพร้อมพนมมือไหว้อย่างสวยงามเป็นรางวัล ทำให้ประธานด้อมป้ายแดงถึงกับเคลิ้มหนัก ไอ้จ๋อนหันขวับมามองเจ้านายตัวเองที่ยืนกอดดอกหน้าตั้งอยู่บนเรือน

"พ่อเลี้ยงกับ เป็นเป็นไผ่กับเนี่ย งามแต้งามว่า" จ๋อนส่งเสียงถามเจ้านาย แต่สายตายังมองพีชไม่วางตา

"อู๋... แล้วไปะหยังหื้อเป็นเป็อนซี่เปอะซี่โคลนจะอันละกับ รังแกแม่หญิงตัวน้อย ๆ บ่งามเลยเน้อ" (พ่อเลี้ยงครับ เขาเป็นใครครับเนี่ย สวยมาก ๆ อู๋... แล้วไปทำอะไรให้เขาเป็อนโคลนแบบนั้น รังแกผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ไม่ดีเลยนะ)

"หุบปากไอ้จ๋อน" พายุกดเสียงต่ำๆ หัวนจัดจนคนฟังสะดุ้ง

"ยกกระเป๋ไปไว้ห้องรับแขก แล้วกลับไปคุมคนงานพ่นยาซะ อย่ามาสอดเรื่องเจ้านาย"

จ๋อนหดคอกลงนิด ๆ แต่พอลับหลังพายุตอนที่กำลังก้าวขึ้นบันได มันก็หันไปทำหน้าที่ทะเล้นล้อเลียนเจ้านายให้พีชดู พีชมองบทสนทนาภาษาเหนือด้วยความงุนงง แปลไม่ออกสักคำว่าพวกเขาสื่อสารอะไรกัน แต่รอยยิ้มเป็นมิตรของจ๋อนก็ทำให้เธอพอเดาได้ว่าชายหนุ่มคนนี้อยู่ข้างเธอ เธอจึงส่งยิ้มขอบคุณไปให้อีกครั้ง

จ๋อนแบกกระเป๋าดำเดินนำเข้าไปในบ้าน พีชกะเผลกตามขึ้นไป พายุจำใจต้องเดินรั้งท้ายเพื่อคุมประพฤติผู้บุกรุก

ทันทีที่ก้าวพ้นประตูบ้าน พายุกวาดสายตามองอาณาจักรของตนเอง บ้านไม้สักกิ่งปูนขัดมันสไตล์ลอฟท์ที่เขาสร้างมากับมือ

มันเคยเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่แสนสงบ มินิมอล โทนสีมีแค่ไม้
ธรรมชาติ สีเทาของปูน และสีดำของเหล็ก

แต่ตอนนี้... ตรงหน้าประตูห้องแขก มีกระเป๋าเดินทางสี
ชมพูแปดตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่

(สีชมพูสะท้อนแสง... ให้ตายสิ เข้ามาแค่นาทีเดียว บ้านที่
สงบสุข ก็ดูเหมือนคาบาเร่ต์โชว์ไปแล้ว) พายุยกมือขึ้นนวดขมับ
รู้สึกปวดหัวตุบ ๆ ขึ้นมาอย่างกะทันหัน

"ขอบคุณนัก ๆ เนื้อรับคนงาม" จ๋อวางกระเป๋าแล้ว
หันไปยิ้มแป้นให้พีช

"มีอะหยังเรียกใช้อ้ายจ๋อจนได้ตลอดเลยเน้อ"

"ไปทำงานได้แล้วไอ้จ๋อ" พายุทวาดไล่อีกรอบ

เมื่อลูกน้องตัวดีวิ่งหน้าตั้งลงเรือนไปแล้ว พายุก็หันมา
เผชิญหน้ากับต้นเหตุของความวุ่นวายทั้งหมด พีชยื่นพิงกรอบ
ประตูห้องรับแขก ขาข้างหนึ่งยกขึ้นพักเพราะเจ็บส้นเท้า แต่
ใบหน้าเปื้อนโคลนนั้นยังคงเชิดรั้นไม่ยอมลดละ

พายุยกแขนขึ้นกอดอก ซี่มือไปทางเดินฝั่งตรงข้ามอย่าง
เด็ดขาด

"นั่นห้องนอนคุณ" เสียงทุ้มต่ำทรงอำนาจประกาศกฎการ

อยู่ร่วมชายคา

"ห้ามออกมารู่มาร่วมข้างนอกหลังสี่ทุ่ม โชนฝั่งขวาคือห้องทำงานกับห้องนอนผม... ห้ามเข้าเด็ดขาดถ้าไม่ได้รับอนุญาต กฎข้อที่หก... ห้ามรุกร้าพื้นที่ส่วนตัว เข้าใจไหม?"

พีชเลิกควีนขึ้นข้างหนึ่ง มองตามนิ้วของเขาไปที่โชนหวงห้ามริมฝีปากที่เคลือบลิปสติกสีแดงเหี้ยมดัยมบาง ๆ

"เข้าใจค่ะคุณพ่อเลี้ยงหน้า..." เธอชะงักไปนิดเหมือนตั้งใจจะหลุดคำด่า ก่อนจะเปลี่ยนคำพูดหน้าตาเฉย

"อើย พ่อเลี้ยงพายุ ฉันจะอยู่แต่ใน 'พื้นที่' ของฉัน ไม่ไปทำให้สายตาคูณแปดเปื้อนแน่นอน ขอตัวไปอาบน้ำล้างคราบกาลกิณีออกก่อนนะคะ!"

ปัง!

ประตูห้องรับแขกถูกปิดกระแทกใส่หน้าเขาอย่างแรงจนเรือนไม้สะเทือน พายุมองบานประตูไม้สักที่ปิดสนิท นัยน์ตาสีเข้มหรือลงเล็กน้อย... ลางสังหรณ์บางอย่างในใจกำลังร้องเตือน

ไอ้เส้นแบ่งอาณาเขตที่เขาเพิ่งขีดไว้อย่างชัดเจนเมื่อครู่... คงจะถูกยัยผู้หญิงสีชมพูสะท้อนแสงคนนี่ลบกระจุยในอีกไม่ช้าแน่ ๆ

บทที่ 6 กฎเหล็กของพายุ (ที่พีชพร้อมจะแหก)

บรรยากาศยามค่ำคืนในไร่สัมปสุธาควรจะมีเสียงสงบ มีเพียงเสียงจิ้งหรีดเรไรและเสียงลมพัดใบไม้ไหว ทว่าคืนแรกของการมี ‘ผู้บุกรุก’ กลับทำลายความสงบสุขนั้นลงอย่างย่อยยับ

พายุ นั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานไม้สักในห้องนอนฝั่งขวาของตัวบ้าน สายตาจับจ้องอยู่ที่ตัวเลขในสมุดบัญชีรายรับรายจ่ายของไร่ แต่สมองกลับไม่สามารถประมวลผลอะไรได้เลย เมื่อมีเสียงแหลมๆ เล็ดลอดทะลุกำแพงไม้มาจากห้องรับแขกฝั่งตรงข้าม

"แก... สันจิมมีชูฉันทัก! หักแบบซ่อมไม่ได้แล้ว"

เสียงของพีชดังชัดเจนราวกับมายืนบนอยู่ข้างหู ตามด้วยเสียงตอบรับอึ้งๆ จากปลายสายวิดีโอคอลที่พายุเดาว่าเป็นเพื่อนของเธอที่กรุงเทพฯ

"ฟ้องมันเลยนังพีช! ส่งบิลไปเก็บเงินกับไอ้พ่อเลี้ยงหน้าโจรนั่นเลย แกต้องไม่ยอมนะ" เสียงเพื่อนที่ชื่อ ‘แนนซี่’ ดังลอดลำโพงโทรศัพท์ออกมา

"ฉันท่าไปแล้ว! แต่ไอ้พ่อเลี้ยงหน้าหนวดนั่นยืนดูตายมาก แก แกมยังมีหน้ามาสมน้ำหน้าฉันทัก" พีชฟ้องต่ออย่างออกรส

"ดูสิ แทนที่จะให้ฉันไปอยู่บ้านพักที่มีแอร์ ดันบังคับให้ฉันมานอนห้องรับแขกบ้านตัวเอง หวงถิ่นยิ่งกว่าหมาเฝ้าสวนอีก"

พายุกำปากกาในมือแน่น คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันจนแทบจะผูกเป็นปม

(นินทากระยะเผาขนขนาดนี้ ทำไมไม่เดินมาด่าใส่หน้า ไมโครโฟนเลยล่ะแม่คุณ...) พายุคิดในใจอย่างหงุดหงิด

(แต่เดี๋ยวนะ... ยัยนี้โทรไปหาเพื่อนเพื่อด่าฉัน แทนที่จะโทรไปฟ้องเจ้านายเพื่อขอลกลับกรุงเทพฯ หรือกหรือ?)

เขาอุตส่าห์เดาไว้ว่าคืนนี้เธอต้องร้องไห้ซึ่มูกโป่ง โทรไปงอแงขอลาออกกับบริษัทแน่ ๆ แต่ฟังจากน้ำเสียงปรืดแตกที่เต็มไปด้วยแรงแค้นแล้ว ดูเหมือนยัยสันสูงจะยังมีพลังงานเหลือเพื่อ

"ไม่ได้การละ ฉันต้องไปเตะยัย... เอ๊ย ไปเตือนเรื่องมารยาทการใช้เสียงยามวิกาลซะหน่อย"

พายุพิมพ์ปากกับตัวเอง ทิ้งปากกาลงบนโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เขาตั้งใจจะงัด 'กฎข้อที่สี่' เรื่องห้ามโววายมาขูให้เธอหุบปาก แต่ทว่า ทันทีที่เขาเปิดประตูห้องนอนตัวเองออกมาเพื่อจะเดินข้ามโถงทางเดินไปยังห้องแขก ชายหนุ่มก็ต้องชะงักฝีเท้ากึก

กลิ่นหอมฟุ้งลอยมาเตะจมูก

มันไม่ใช่กลิ่นดอกส้ม กลิ่นดิน หรือกลิ่นสบู่สมุนไพรแบบ
แมน ๆ ที่เขาคุ่นเคย แต่เป็นกลิ่นหอมหวานอมเปรี้ยว คล้าย
ดอกไม้เมืองหนาวผสมผลไม้สุก... กลิ่นครีมอาบน้ำแคนเตอร์แบ
รนต์ที่อบอวลไปทั่วทั้งโถงทางเดิน กลิ่นเดียวกับที่เขาได้กลิ่นจาก
ตัวเธอตอนที่ยอมเป็นแท่นรองเขียนสัญญาให้เมื่อตอนสาย

พายุสุดจมูกฟุดฟิด ประสาทสัมผัสถูกปั่นป่วนด้วยกลิ่น
แปลกปลอมที่คุกคามเข้ามาในอาณาเขตของเขา ชายหนุ่มทิ้ง
เป้าหมายที่จะไปเคาะประตูห้องรับแขก แล้วเปลี่ยนทิศทางเดิน
ตามกลิ่นนั้นไปยังห้องน้ำรวมที่เขาแบ่งให้เธอใช้ชั่วคราวแทน

ประตูห้องน้ำถูกแง้มทิ้งไว้เล็กน้อยเพื่อระบายอากาศ พายุ
ผลึกประตูเข้าไป แล้วดวงตาคมกริบก็ต้องเบิกกว้างเมื่อเห็นภาพ
สะท้อนในกระจกเงาบานใหญ่เหนือเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า

นี่มัน... ฐานทัพย่อมน ๆ ชัด ๆ

พื้นที่เคาน์เตอร์หินอ่อนที่เคยกว้างขวางและว่างเปล่า ซึ่ง
ปกติมีเพียง ‘โคมล้างหน้าหนึ่งหลอด’ กับ ‘มิดโกนหนวด’ ของ
เขาวางหลบมุมอยู่อย่างเจียมตัว บัดนี้ถูกยึดครองโดยกองทัพขวด
แก้วและหลอดพลาสติกหลากสีสนับลิบขวด

สกินแคร์ เซรั่ม น้ำตบ ครีมบำรุงรอบดวงตา มอยส์เจอร์ เซอร์ ไปจนถึงขวดรองพื้นและแป้งแต่งหน้า อะไรก็ไม่ว่างเต็มไปหมด ทุกชิ้นถูกจัดวางเรียงแถวหน้ากระดานอย่างเป็นระเบียบเป๊ะราวกับตู้โชว์สินค้าในห้างสรรพสินค้า ไต่ระดับความสูงต่ำและแยกหมวดหมู่การใช้งานอย่างชัดเจน ส่วนโพลีลัมพอลหน้าหลุดล่อนน้อยกว่าบาทของเขา... ถูกดันไปเบียดบีบอยู่กับขอบกำแพงฝั่งซ้ายสุดอย่างน่าสงสาร

(นี่มันเอาไว้ทาหน้าหรือเอาไว้กินแทนข้าว) พายุมองภาพตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

(ยัยนี่กะจะอยู่ที่นี้ถาวรเลยหรือไงถึงได้ขนมาตั้งเป็นฐานทัพขนาดนี้)

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว เดินเข้าไปที่อ่างล้างหน้า ในมือถือแปรงสีฟันของตัวเองอยู่ แต่มองหาพื้นที่ว่างเพื่อจะวางแก้วน้ำแทบไม่เจอ เขาตัดสินใจเอื้อมมือไปขยับขวดเซรั่มสีทองดีไซน์หรูหราขวดหนึ่งให้ขยับออกไปนิดหน่อยเพื่อทวงคืนพื้นที่ของตัวเอง

แต่จังหวะที่สายตาเลื่อนไปมองที่มุมกระจก เขาก็ต้องชะงักอีกครั้ง

กระดาษโพสท์อิทสีชมพูสะท้อนแสงแผ่นเล็ก ๆ ถูกแปะติดไว้ตรงมุมกระจกอย่างจงใจ บนนั้นมีข้อความที่เขียนด้วยลายมือตัวดี แต่อ่านง่าย

'ขอยืมพื้นที่ 70% นะคะคุณพ่อเลี้ยง พายุ อ้อ... ระวังอย่าปิดโดนขวดน้ำตบขวาสูดนะคะ ขวดนั้นราคาเท่ารถไถคุณครึ่งคัน ถือว่าพีชดีอนแล้วนะ :)'

พายุอ่านข้อความนั้นซ้ำสองรอบ ก่อนที่گرامเป็นสันจะขบเข้าหากันแน่นจนนูนเด่น

นี่ไม่ใช่แค่การจัดวางข้าวของ แต่มันคือการ 'ประกาศสงครามเงียบ' เธอไม่ได้เข้ามาเพื่อปรับตัว แต่เธอเข้ามาเพื่อท้าทายอาณาเขตของเขา ยัยผู้หญิงคนนี้กำลังบอกเขาผ่านโพสท์อิทแผ่นนี้ว่า 'ฉันไม่กลัวคุณ และฉันจะไม่ยอมแพ้อีกไปง่าย ๆ'

มือหนาดึงกระดาษโพสท์อิทแผ่นนั้นออกมาทำไว้แน่นจนยับยู่ยี่ ความหงุดหงิดที่โดนลูบคมในบ้านของตัวเองพุ่งปรืดขึ้นมาจนถึงขีดสุด เขาหันขวับไปมองกองทัพอวดสกินแคร์ราคาแพงระยับพวกนั้น มืออีกข้างยกขึ้นกลางอากาศ เตรียมจะกวาดไอขวดที่ 'ราคาเท่ารถไถครึ่งคัน' ลงไปนอนกองในถังขยะให้หมด หรือไม่ก็หอบไปโยนโครมทิ้งไว้หน้าประตูห้องแขก เพื่อแสดงให้เห็น

เห็นว่าใครกันแน่ที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้!

แต่ทว่า... มือที่เงื้อมขึ้นไปกลับชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

พายุมองเงาสสะท้อนของตัวเองในกระจก มองใบหน้าที่เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด ก่อนจะเหลือบมองโพสต์อิทที่ถูกขยำในมือ สลับกับกองทัพสกินแคร์ที่ถูกจัดวางไว้อย่างตั้งใจ

ชายหนุ่มพรุลมหายใจออกมายาวเหยียด ค่อย ๆ ลดมือที่เงื้อมค้างลงอย่างยอมแพ้... เขาไม่รู้ตัวเลยว่าลึก ๆ แล้ว ตัวเองแอบประทับใจความดีด้านแบบสตั๊ยบิตาของผู้หญิงคนนี้อยู่เงียบ ๆ

"ตื้อนักใช้ใหม่" พายุพึมพำกับเงาตัวเองในกระจก ปล่อยให้กองทัพขวดสกินแคร์พวกนั้นทิ้งไว้อย่างเดิม ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากห้องน้ำไป

"ได้... พรุ่งนี้เช้า ฉันจะจัดนรกขนานแท้ต้อนรับเธอให้สาสมเลย ยัยสันสูง"

สงครามประสาทเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น

บทที่ 7 ไฮไลต์ฉ่ำวาว... กลางเงาไฟพรัด

ตืด... ตืด... ตืด... ตืด!

เสียงนาฬิกาปลุกแผดร้องลั่นห้องรับแขกที่มีตสนิท พีชสะดุ้งสุดตัว มือบางปิดป้ายสะเปะสะปะไปตามหัวเตียงเพื่อความหาสมาร์ตโฟนราคาแพงที่กำลังสั่น ก่อนจะกดสไลด์ปิดเสียงมรณะนั้นอย่างเอาเป็นเอาตาย

(ตีสี่! พระสงฆ์ยังไม่ตื่น ไก่ยังไม่โห่ แต่พีช พืชซาภาต้องมาตื่น บ้าไปแล้ว... อากาศก็หนาวเหมือนเปิดแอร์สียบแปดองศาทั้งดอย)

พีชครวญครางในใจ ซุกใบหน้าลงกับผ้าห่มผืนหนา ความง่วงงุนและอุณหภูมิที่เย็นเฉียบของดอยเชียงใหม่ยามเช้ามีดกำลังดูควินญานเธอให้จมดิ่งลงสู่เตียงนอน เธออยากจะหลับตาลงแล้วปล่อยให้สัญญาณรบกวนนั้นเป็นแค่ฝันร้าย...

แต่ทันทีที่เปลือกตาพริ้มหลับ ภาพใบหน้าใสซื่อที่เคลือบด้วยรอยยิ้มอาบยาพิษของยักษ์มิลค์ กับเสียงสั่นรอกเท้าแบรนต์เนมของพีเจสที่เดินมาเคาะโต๊ะชูไต้่ออก ก็ลอยกระแทกเข้ามาในมโนสำนึก

"ไม่... ฉันจะไม่ยอมกลับไปให้พวกนั้นหัวเราะเยาะเด็ดขาด"

พีชพิมพ์าลอดรถไฟน เธอกัดฟันติดตัวลุกขึ้นนั่ง สลัดผ้าห่มทิ้งอย่างเด็ดเดี่ยว ทันทีที่ปลายเท้าเปล่าเปลือยแตะลงบนพื้นไม้กระดานขัดมัน ขนอ่อนทั่วร่างกายก็ลุกชูพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย มันเย็นเยือกจนแทบจะแช่แข็งเล็บเจลของเธอได้เลยทีเดียว

หญิงสาวลากสังขารเดินฝ่าความมืดไปยังห้องน้ำรวม เปิดไฟสว่างจ้า และเริ่มต้น 'สถาปัตยกรรมบนใบหน้า' ที่ซับซ้อนยิ่งกว่าการสร้างตีกระฟ้า

พีชกวาดสายตามองกองทัพออสตินแควร์ที่เธอยึดครองพื้นที่เคาน์เตอร์อ่างล้างหน้าไปกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์เมื่อคืน มือเรียวยหยิบขวดเซรั่ม ครีมบำรุง และที่ขาดไม่ได้คือครีมกันแดด SPF50 PA++++ เธอขโลมมันลงบนผิวหนังและลำคอ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงสามชั้นจนผิวหนังสะท้อนแสงไฟนีออนวาววับ

(กฎข้อสองบอกห้ามแต่งตัวรุ่มร่าม ไม่ได้ห้ามแต่งหน้า) พีชเถียงกับตัวเองในกระจก ขณะค่อย ๆ บรรจงเกลี่ยรองพื้นขวดละสี่พันห้าลงบนผิว

(รองพื้นงานผิวระดับเคาน์เตอร์แบรนดค์ ปกปิดแต่ดูเป็นธรรมชาติ ไฮไลต์เนื้อลึควิดที่โหนกแก้มให้ดูฉ่ำวาวสุขภาพดี

เหมือนกินมะเขือเทศวันละสิบกิโล... จะจับโป๊ะฉันเหรอ ผันไป
เถอะพ่อเลี้ยงหน้าหมวด)

กระบวนการ 'Make up no make up' หรือลुकตี้นมากี่
หน้าเป็นแบบนี้เลยคะ ดำเนินไปอย่างประณีตบรรจง เธอใช้เวลา
เกือบสี่สิบนาทีเพื่อสร้างภาพลักษณ์สาวสุขภาพดีที่พร้อมสู้แดด
ก่อนจะกลับมาที่กระเป๋าดูเส้นทางสี่ชมพูใบยักษ์เพื่อเลือกชุด

วันนี้เธอฉลาดพอที่จะไม่หยิบเดรสสีสันแสบตามาใส่อีก พี
ชเลือกเสื้อเชิ้ตผ้าลินินสีเบจที่ดูทะมัดทะแมงขึ้น จับคู่กับกางเกง
ยีนส์สกินนี่สีเข้ม ทว่า... เมื่อสายตาเลื่อนไปหยุดที่พื้นห้อง ความ
ตื้อรันในสายเลือดก็ถูกปลุกขึ้นมาอีกครั้ง

รองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดตาถูกวางทิ้งไว้อย่างไร้เยื่อใย พี
ชเอื้อมมือไปหยิบ 'รองเท้าสันสูงรัดข้อ' คู่ใหม่เอี่ยมสีน้ำตาลขึ้นมา
แทน

นิ้วเรียวยกขึ้นปีบนิ้วด้นเท้าที่ยังมีรอยแดงพองจากการวิ่ง
หนีห่านเมื่อวานเบา ๆ ความเจ็บแปลบแล่นขึ้นมา แต่ตัวแม่สาย
แพฯ อย่างเธอถือคติว่า ความสวยต้องมาก่อนความสบายเสมอ
สันสูงไม่ใช่แค่รองเท้า แต่มันคือ 'เกราะกำบัง' ที่ทำให้เธอรู้สึกว่
ตัวเองยังคงมีอำนาจควบคุมสถานการณ์ได้ ไม่ใช่เปี้ยล่างในไร้ส้ม